

bedsmanden et lovligt Pensionstray, ligesaa urigtigt anseer jeg det for at være, at gaae udenfor Grundlovgivernes Tanke og udstrækte Pensionstrayet til hans Efterladte, hvorved Pensioneringen, som vi jo ere blevne enige om at betragte som en opsparet Deel af Embedsmandens Gage (Nei!), vedbliver at være en privilegeret Klasseforsørgelse. Selve Forhandlingerne angaaende disse Paragraffer ved Sagens 2den Behandling viste jo nok som, at man end ikke her i Salen har kunnet rive sig løs fra visse Fordomme og et Udbrud „**ja Læredrenge**“, som man hørte, dengang der var Tale om, fra hvilken Alder en slink, raff og velopdragen Dreng vel kunde forskaffe sig sit Udkomme eller ernære sig selv, synes mig mere end tydeligt nok at vise, hvormeget vi skulle vogte os for, ved en slig offentlig Understøttelse til en særlig Samfundsklasse at nære og fremelske denne forkeerte hønnette Ambition (Hør!), som finder det anstødeligt at stige ned til os i de næringsdrivende Klasser, men passende at tære paa de Statsindtagter, som vi ofte have den allerførste Besværlighed med at udrede (Hør! David: Nei! Almindelig latter!). Sa derom kunne jo Meningerne være deelte, enhver af os føler jo bedst, hvor Skoen trykker; men da jeg har en vis Forudsølelse af, at vort Endringsforslag vel neppe vil vinde Majoritet heri Thinget, skal jeg, uagtet det jo nok kunne frembyde Stof til mange og mangehaande Betragtninger, ikke opholde Tiden ved nogen videre vidtløftig Motivering af det, saameget mere, som det jo altid er ubehageligt at tale imod Hjertets Følelser; men ligesom det er Overbeviisningen om den finantstille og politiske Nødvendighed, som har bragt os til at føre det frem og saaledes bidraget, hvad vi formaae til at skaffe denne Nødvendighed Anerkjendelse, saaledes troer jeg, at den Læresætning, som den ærede Ste Kjøbenhavnse Rigsdagsmand (David) og den høitærede Finantsminister under Behandlingen af en anden Sag have lagt os paa Hjertet, at vi skulle skrive Love med Hovedet og ikke med Hjertet, fuldt saa vel lader sig anvende i dette som i hiint Tilfælde. Jeg indseer jo meget godt, at mangen en Familie,

især efter en Embedsmand, som døde bort i Lobet af saa Nar, og som maaskee med al for megen Tryghed kunde have stølet paa den vedvarende Forførg fra Statens Side for hans Familie, kunde komme i en temmelig mislig Stilling, naar der ikke habdes privat Formue, og Familieforsørgeren døde, uden at have havt Tid til paa anden Maade at sikke sine Efterladte, hvortil der jo i saadanne private Associationer, som Præsterne og Skolelærerne allerede have etableret i mange Egne af Landet, kunde gives et beqvemt og med Nutidens Anskuelser meget overeensstemmende Middel; der er jo imidlertid Intet til Hinder for at afhjælpe Nøden i slige Tilfælde ved specielle Love, ligesom et eget Lovforslag, som kun skulde gjælde for et vist Aaremaal, og hvor der var taget Hensyn til en virkelig Trang, vist ikke vilde møde nogen Modstand fra vor Side, som have Betænkelse ved at give vort Samtykke til lovbegrundet Krav ved almindelige og for Fremtiden bindende Regler. Forøvrigt skal jeg endnu kun tilføie, at naar man nøie vil overveie, paa hvilken Maade Regjeringen har antydet at ville indføre Beparelser i vort Pensioneringssystem, som vi dog jo vist alle maae anerkende i sin nuværende Skikkelse er voxet op til en utaalelig, for ikke at sige forargelig Byrde, ved nemlig at unddrage de underordnede Stats tjenere, de saakaldte Bestillingsmand eller Betjente, fra den i Grundlovens § 22 opstillede almindelige Regel, men derimod inddrage under denne Regel de høiere stillede Embedsmænds Fruer og Børn, saa kan jeg ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende ikke kan indsee, at det Friheds- og Lighedsprincip, hvorpaa vor Grundlov er bygget, og som jeg havde haabet skulde komme til at gjøre sig gjældende i hele vor Lovgivning, for Fremtiden i nogen Maade skeer Fyldest ved slige Bestemmelser (Hør!), da Friheden ved saadanne Bestemmelser gaaer over til at blive Friheder for Enkelte, og Ligheden bliver til den allerførste Ulighed og Ubillighed imod dem, som ere mindre gunstigt stillede, hvis Lod kun for Dieblisset er lidet misundelsesværdig og som vil blive det endnu mindre for Fremtiden. Dog skal jeg ikke videre gaae ind paa denne for mig uforklarlige og